

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2019/2160 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 27 noiembrie 2019

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește expunerile sub formă de obligațiuni garantate

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Articolul 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾ acordă, în anumite condiții, un tratament preferențial obligațiunilor garantate. Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾ precizează elementele principale ale obligațiunilor garantate și prevede o definiție comună a obligațiunilor garantate.
- (2) La 20 decembrie 2013, Comisia a solicitat Autorității Europene de Supraveghere (denumită în continuare Autoritatea Bancară Europeană („ABE”), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾) să prezinte un aviz privind adecvarea ponderilor de risc pentru obligațiunile garantate prevăzute la articolul 129 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Potrivit avizului ABE din 1 iulie 2014, tratamentul preferențial privind ponderea de risc prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 constituie, în principiu, tratament prudentțial adecvat. Cu toate acestea, ABE a recomandat să se ia în considerare completarea cerințelor de eligibilitate pentru tratamentul preferențial privind ponderea de risc pentru a acoperi cel puțin domeniile de diminuare a riscului de lichiditate și supragarantare, rolul autorităților competente și detalierea cerințelor existente privind furnizarea de informații investitorilor.

⁽¹⁾ JO C 382, 23.10.2018, p. 2.

⁽²⁾ JO C 367, 10.10.2018, p. 56.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 18 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 8 noiembrie 2019.

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudentiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽⁵⁾ Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE (a se vedea pagina 29 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (3) Din perspectiva avizului ABE, este oportun să se adopte cerințe suplimentare privind obligațiunile garantate, consolidând astfel calitatea obligațiunilor garantate eligibile pentru tratamentul favorabil privind cerințele de capital în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013.
- (4) Autoritățile competente pot deroga parțial de la aplicarea cerinței ca expunerile față de instituțiile de credit din portofoliul de acoperire să se încadreze la nivelul 1 de calitate a creditului și să permită expuneri până la maximum 10 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției emitente care să se încadreze în schimb la nivelul 2 de calitate a creditului. Cu toate acestea, o astfel de derogare parțială se aplică numai după ce ABE este în prealabil consultată și numai dacă pot fi dovedite probleme semnificative de concentrare provocate de aplicarea cerinței privind nivelul 1 de calitate a creditului în statele membre vizate. Întrucât cerința ca expunerile să se încadreze la nivelul 1 de calitate a creditului, astfel cum este pus la dispoziție de instituții externe de evaluare a creditului, a devenit tot mai greu de respectat în majoritatea statelor membre, atât în interiorul, cât și în afara zonei euro, aplicarea unei astfel de derogări parțiale a fost considerată necesară de statele membre în care se află cele mai mari piețe de obligațiuni garantate. Pentru a simplifica utilizarea expunerilor față de instituții de credit drept garanții reale pentru obligațiunile garantate și pentru a găsi o soluție eventualelor probleme de concentrare, este necesară modificarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013 prin stabilirea unei norme care să permită un nivel al expunerilor față de instituții de credit până la maximum 10 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției emitente care se încadrează la nivelul 2 de calitate a creditului în loc să se încadreze la nivelul 1 de calitate a creditului, fără cerința de a consulta ABE. Este necesar să se permită utilizarea nivelului 3 de calitate a creditului pentru depozitele pe termen scurt și instrumentele derivate în anumite state membre, atunci când respectarea cerinței privind nivelul 1 sau 2 de calitate a creditului ar fi prea dificilă. Autoritățile competente desemnate în temeiul Directivei (UE) 2019/2162 ar trebui să aibă posibilitatea, după consultarea ABE, de a permite utilizarea nivelului 3 de calitate a creditului pentru contractele derivate în vederea abordării potențialelor probleme de concentrare.
- (5) Împrumuturile garantate cu unități cu rang superior emise de fonduri comune de securitizare franceze sau de organisme echivalente care securitizează expuneri garantate cu bunuri imobile locative sau cu bunuri imobile comerciale reprezintă active eligibile care pot fi utilizate drept garanții reale pentru obligațiuni garantate până la maximum 10 % din cuantumul nominal al emisiunii de obligațiuni garantate în circulație (denumit în continuare „pragul de 10 %”). Cu toate acestea, articolul 496 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 permite autorităților competente să renunțe la pragul de 10 %. Totodată, articolul 503 alineatul (4) din respectivul regulament prevede obligația Comisiei de a revizui oportunitatea derogării care le permite autorităților competente să renunțe la pragul de 10 %. La 22 decembrie 2013, Comisia a solicitat ABE să emită un aviz în această privință. În avizul său, ABE a afirmat că utilizarea unor unități cu rang superior emise de fonduri comune de securitizare franceze sau de organisme echivalente care securitizează expuneri garantate cu bunuri imobile locative sau cu bunuri imobile comerciale ar genera preocupări de ordin prudential, din cauza structurii cu două straturi a unui program de obligațiuni garantat cu unități de securitizare, ceea ce ar conduce la o transparență insuficientă în ceea ce privește calitatea creditului portofoliului de acoperire. În consecință, ABE a recomandat ca derogarea de la pragul de 10 % pentru unități de rang superior prevăzută în prezent la articolul 496 din respectivul regulament să fie eliminată după 31 decembrie 2017.
- (6) Numai un număr limitat de cadre naționale în materie de obligațiuni garantate permit includerea în portofoliul de acoperire a titlurilor de valoare garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative sau comerciale. Utilizarea acestor structuri este în scădere și se consideră că sporește în mod inutil complexitatea programelor de obligațiuni garantate. Astfel, este oportun să se elimine complet utilizarea acestor structuri drept active eligibile.
- (7) Obligațiunile garantate emise în cadrul structurilor intragrup de obligațiuni garantate puse în comun care sunt conforme cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 au fost, de asemenea, utilizate drept garanții reale eligibile. Structurile intragrup de obligațiuni garantate puse în comun nu prezintă riscuri suplimentare dintr-o perspectivă prudentială deoarece nu comportă aceleași probleme de complexitate ca utilizarea împrumuturilor garantate cu unități cu rang superior emise de fonduri comune de securitizare franceze sau de organisme echivalente care securitizează expuneri garantate cu bunuri imobile locative sau cu bunuri imobile comerciale. Potrivit avizului ABE, garantarea obligațiunilor garantate prin structuri intragrup de obligațiuni garantate puse în comun ar trebui să fie permisă fără limite în ceea ce privește valoarea obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției de credit emitente. În consecință, cerința de aplicare a limitei de 15 % sau 10 % în raport cu expunerile față de instituții de credit în cadrul structurilor intragrup de obligațiuni garantate puse în comun ar trebui eliminată. Aceste structuri intragrup de obligațiuni garantate puse în comun sunt reglementate prin Directiva (UE) 2019/2162.

- (8) Pentru ca obligațiunile garantate să îndeplinească cerințele pentru a beneficia de tratament preferențial, acestora li se aplică principiile de evaluare a bunurilor imobile constituite drept garanții reale pentru obligațiunile garantate. Cerințele de eligibilitate privind activele care servesc drept garanții reale pentru obligațiunile garantate au legătură cu caracteristicile generale de calitate care asigură soliditatea portofoliului de acoperire și ar trebui, așadar, să fie reglementate în Directiva (UE) 2019/2162. În consecință, dispozițiile referitoare la metodologia de evaluare ar trebui, de asemenea, să fie reglementată de directiva respectivă iar standardele tehnice de reglementare privind estimarea valorii ipotecare nu ar trebui să se aplice în ceea ce privește respectivele criterii de eligibilitate pentru obligațiunile garantate.
- (9) Limitele privind raportul valoare-împrumut (*loan to value* – „limite LTV”) sunt o componentă necesară pentru asigurarea calității creditului obligațiunilor garantate. Articolul 129 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 stabilește limite LTV pentru ipoteci și drepturile de retenție maritimă asupra navelor, dar nu precizează cum trebuie aplicate aceste limite. Acest lucru poate conduce la incertitudine. Limitele LTV ar trebui aplicate ca limite de acoperire flexibile. Acest lucru înseamnă că deși nu există limitări privind dimensiunea unui împrumut-suport, un astfel de împrumut poate juca rolul de garanție reală numai în limitele definite de raportul LTV pentru active. Limitele LTV determină porțiunea procentuală din împrumut care contribuie la cerința de acoperire a datorilor. Prin urmare, este oportun să se precizeze că limitele LTV determină porțiunea din împrumut care contribuie la acoperirea obligațiunii garantate.
- (10) Pentru a asigura o mai mare claritate, limitele LTV ar trebui să se aplice pe întreaga durată a împrumutului. Limitele LTV actuale nu ar trebui să se schimbe, ci ar trebui să rămână la 80 % din valoarea bunului imobil locativ în cazul împrumuturilor locative, respectiv la 60 % din valoarea bunului imobil comercial în cazul împrumuturilor comerciale, cu posibilitatea unei majorări la 70 % din valoarea respectivă și la 60 % din valoarea navelor. Bunurile imobile comerciale ar trebui înțelese în conformitate cu definiția generală potrivit căreia acest tip de proprietate este o proprietate imobiliară nelocativă, chiar și atunci când se află în patrimoniul unei organizații non-profit.
- (11) Pentru a îmbunătăți și mai mult calitatea obligațiunilor garantate care beneficiază de tratamentul preferențial, un astfel de tratament preferențial ar trebui să facă obiectul unui nivel minim de supragaranțare, și anume al unui nivel de garanții reale care să depășească cerințele de acoperire prevăzute de Directiva (UE) 2019/2162. O astfel de cerință ar diminua riscurile cele mai relevante rezultate în caz de insolvență sau de rezoluție a emitentului. Decizia statelor membre de a aplica un nivel minim mai ridicat de supragaranțare pentru obligațiunile garantate emise de instituțiile de credit situate pe teritoriul lor nu ar trebui să împiedice instituțiile de credit să investească în alte obligațiuni garantate cu un nivel minim mai scăzut de supragaranțare, care respectă prezentul regulament, sau să beneficieze de dispozițiile acestuia.
- (12) Instituțiile de credit care investesc în obligațiuni garantate trebuie să primească anumite informații referitoare la respectivele obligațiuni garantate cel puțin semestrial. Cerințele în materie de transparență sunt o parte indispensabilă a obligațiunilor garantate, prin care se asigură un nivel uniform de furnizare a informațiilor și se permite investitorilor să efectueze evaluările necesare ale riscurilor, îmbunătățind astfel comparabilitatea, transparența și stabilitatea pieței. Prin urmare, este oportun să se asigure că cerințele în materie de transparență se aplică tuturor obligațiunilor garantate, prin includerea acestor cerințe în Directiva (UE) 2019/2162. În consecință, astfel de cerințe ar trebui să fie eliminate din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (13) Obligațiunile garantate sunt instrumente de finanțare pe termen lung și, ca atare, au o scadență de câțiva ani. Prin urmare, este necesar să se asigure că obligațiunile garantate emise înainte de 31 decembrie 2007 sau înainte de 8 iulie 2022 nu sunt afectate de prezentul regulament. În vederea atingerii acestui obiectiv, obligațiunile garantate emise înainte de 31 decembrie 2007 ar trebui să fie exceptate de la cerințele Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește activele eligibile, supragaranțarea și activele de substituire. În plus, alte obligațiuni garantate care sunt conforme cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care sunt emise înainte de 8 iulie 2022 ar trebui să fie exceptate de la cerințele privind supragaranțarea și activele de substituire și ar trebui să fie în continuare eligibile până la scadență pentru tratamentul preferențial prevăzut în regulamentul respectiv.
- (14) Prezentul regulament ar trebui aplicat în coroborare cu dispozițiile din dreptul intern care transpun Directiva (UE) 2019/2162. Pentru a asigura aplicarea consecventă a noului cadru de stabilire a caracteristicilor structurale ale emisiunilor de obligațiuni garantate și a cerințelor modificate privind tratamentul preferențial, aplicarea prezentului regulament ar trebui amânată astfel încât să coincidă cu data de la care statele membre urmează să aplice dispozițiile din dreptul intern care transpun directiva menționată.
- (15) Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013

Regulamentul (UE) nr. 575/2013 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 129 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se modifică după cum urmează:

— teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a fi eligibile pentru tratamentul preferențial prevăzut la alineatele (4) și (5) din prezentul articol, obligațiunile garantate în sensul definiției de la articolul 3 punctul 1 din Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului (*) respectă cerințele prevăzute la alineatele (3), (3a) și (3b) din prezentul articol și sunt garantate cu oricare dintre următoarele active eligibile:

(*) Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE (JO L ..., 18.12.2019, p. 29).”;

— litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) expuneri față de instituții de credit care se încadrează la nivelul 1 de calitate a creditului, la nivelul 2 de calitate a creditului sau expunerile față de instituții de credit care se încadrează la nivelul 3 de calitate a creditului atunci când respectivele expuneri sunt sub formă de:

(i) depozite pe termen scurt cu o scadență inițială de cel mult 100 de zile atunci când sunt utilizate pentru respectarea cerinței privind amortizorul de lichiditate din portofoliul de acoperire de la articolul 16 din Directiva (UE) 2019/2162; sau

(ii) contracte derivate care sunt conforme cerințelor de la articolul 11 alineatul (1) din respectiva directivă, atunci când sunt permise de autoritățile competente.”;

— litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) împrumuturi garantate cu bunuri imobile rezidențiale până la valoarea cea mai mică dintre principalul ipotecilor combinate cu orice ipotecii anterioare și 80 % din valoarea bunurilor gajate.”;

— litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) împrumuturi garantate cu bunuri imobile comerciale până la valoarea cea mai mică dintre principalul ipotecilor combinate cu orice ipotecii anterioare și 60 % din valoarea bunurilor gajate. Împrumuturile garantate cu bunuri imobile comerciale sunt eligibile atunci când raportul împrumut/valoare de 60 % este depășit și atinge un nivel maxim de 70 %, în cazul în care valoarea tuturor activelor gajate ca garanție pentru obligațiunile garantate depășește cu cel puțin 10 % valoarea nominală a obligațiunilor garantate exigibile, iar creanța deținătorilor obligațiunilor îndeplinește cerințele de securitate juridică prevăzute în capitolul 4. Creanța deținătorilor de obligațiuni are prioritate față de alte creanțe asupra garanției reale.”;

(ii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul alineatului (1a), expunerile generate de transferul și gestionarea plăților efectuate de debitorii împrumuturilor garantate cu bunuri gajate în raport cu titluri de datorie sau prin transferul și gestionarea plăților rezultate din lichidarea respectivelor împrumuturi nu se includ în calculul limitei menționate la alineatul respectiv.”;

(iii) al treilea paragraf se elimină;

(b) se introduc următoarele alineate:

„(1a) În sensul alineatului (1) primul paragraf litera (c), se aplică următoarele dispoziții:

- (a) expunerea față de instituții de credit care se încadrează la nivelul 1 de calitate a creditului nu depășește 15 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției de credit emitente;
- (b) expunerea față de instituții de credit care se încadrează la nivelul 2 de calitate a creditului nu depășește 10 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției de credit emitente;
- (c) expunerea față de instituții de credit care se încadrează la nivelul 3 de calitate a creditului sub formă de depozite pe termen scurt, astfel cum se menționează la alineatul (1) primul paragraf litera (c) punctul (i) din prezentul articol, sau sub formă de contracte derivate, astfel cum se menționează la alineatul (1) primul paragraf litera (c) punctul (ii) din prezentul articol, expunerea totală nu depășește 8 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției de credit emitente; autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Directiva (UE) 2019/2162 pot permite, după consultarea ABE, expuneri față de instituțiile de credit care se încadrează la nivelul 3 de calitate a creditului sub formă de contracte derivate, cu condiția ca în eventualele probleme semnificative de concentrare în statele membre vizate să poată fi justificate din cauza aplicării cerințelor privind nivelul 1 și 2 de calitate a creditului menționate la prezentul alineat;
- (d) expunerea totală față de instituții de credit care se încadrează la nivelul 1, 2 sau 3 de calitate a creditului nu depășește 15 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției de credit emitente și expunerea totală față de instituții de credit care se încadrează la nivelul 2 sau 3 de calitate a creditului nu depășește 10 % din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat ale instituției de credit emitente.

(1b) Alineatul (1a) din prezentul articol nu se aplică la utilizarea obligațiunilor garantate ca garanții reale eligibile, astfel cum permite articolul 8 din Directiva (UE) 2019/2162.

(1c) În sensul dispozițiilor de la alineatul (1) primul paragraf litera (d), limita de 80 % se aplică fiecărui împrumut individual, determină porțiunea împrumutului care contribuie la acoperirea datoriilor aferente obligațiunii garantate și se aplică pe întreaga durată a împrumutului.

(1d) În sensul dispozițiilor de la alineatul (1) primul paragraf literele (f) și (g), limitele de 60 % sau de 70 %, după caz, se aplică fiecărui împrumut individual, determină porțiunea împrumutului care contribuie la acoperirea datoriilor aferente obligațiunii garantate, și se aplică pe întreaga durată a împrumutului.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Pentru bunurile imobile și navele care se constituie ca garanții reale pentru obligațiuni garantate conforme cu prezentul regulament, trebuie să fie îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 208. Monitorizarea valorilor bunurilor imobile în conformitate cu articolul 208 alineatul (3) litera (a) se efectuează în mod frecvent și cel puțin o dată pe an în cazul tuturor bunurilor imobile și al navelor.”;

(d) se introduc următoarele alineate:

„(3a) Pe lângă faptul că sunt garantate prin activele eligibile indicate la alineatul (1) din prezentul articol, obligațiunile garantate fac obiectul unui nivel minim de supragaranțare de 5 %, în sensul definiției de la articolul 3 punctul 14 din Directiva (UE) 2019/2162.

În sensul primului paragraf din prezentul alineat, cuantumul nominal al tuturor activelor de acoperire în sensul definiției de la articolul 3 punctul 4 din respectiva directivă este cel puțin egal cu cuantumul nominal total al obligațiunilor garantate rămase de rambursat (denumit în continuare „principiul nominal”) și consistă din active eligibile, astfel cum sunt indicate la alineatul (1) din prezentul articol.

Statele membre pot să stabilească un nivel minim mai scăzut de supragaranțare pentru obligațiunile garantate sau pot abilita autoritățile competente să stabilească un astfel de nivel, în următoarele condiții:

- (a) fie calculul nivelului de supragaranțare se bazează pe o abordare formală în care se ține cont de riscurile atașate activelor, fie evaluarea activelor se realizează la valoarea ipotecară; și
- (b) nivelul minim de supragaranțare calculat pe baza principiului nominal menționat la articolul 15 alineatele (6) și (7) din Directiva (UE) 2019/2162 nu este mai mic de 2 %.

Activele care contribuie la un nivel minim de supragaranțare nu fac obiectul limitelor în materie de volum al expunerii prevăzute la alineatul (1a) și nu sunt luate în considerare pentru calcularea acestor limite.

(3b) Activele eligibile enumerate la alineatul (1) din prezentul articol pot fi incluse în portofoliul de acoperire drept active de înlocuire, în sensul definiției de la articolul 3 punctul 13 din Directiva (UE) 2019/2162, sub rezerva respectării limitelor în materie de calitate a creditului și volum al expunerii prevăzute la alineatele (1) și (1a) din prezentul articol.”;

(e) alineatele (6) și (7) se înlocuiesc cu următorul text:

„(6) Cerințele prevăzute la alineatele (1), (1a), (3), (3a) și (3b) nu se aplică obligațiunilor garantate emise înainte de 31 decembrie 2007. Aceste obligațiuni sunt eligibile pentru tratamentul preferențial prevăzut la alineatele (4) și (5) până la data scadenței lor.

„(7) Cerințele prevăzute la alineatele (3a) și (3b) nu se aplică obligațiunilor garantate emise înainte de 8 iulie 2022 care respectă cerințele prevăzute de prezentul regulament aplicabile la data emiterii lor. Aceste obligațiuni sunt eligibile pentru tratamentul preferențial prevăzut la alineatele (4) și (5) până la data scadenței lor.”

2. La articolul 416 alineatul (2) litera (a), punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„(ii) sunt obligațiuni garantate în sensul definiției de la articolul 3 punctul 1 din Directiva (UE) 2019/2162, cu excepția celor menționate la punctul (i) de la prezenta literă;”.

3. La articolul 425, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Instituțiile trebuie să raporteze intrările lor de lichidități. Intrările de lichidități se plafonează la 75 % din ieșirile de lichidități. Instituțiile pot excepta de la acest plafon intrările de lichidități din depozite care sunt constituite la alte instituții care se califică pentru tratamentul stabilit la articolul 113 alineatul (6) sau (7) din prezentul regulament.

Instituțiile pot excepta de la acest plafon intrările de lichidități provenite din sumele datorate de debitori și de investitorii în obligațiuni atunci când intrările respective au legătură cu creditele ipotecare finanțate prin obligațiuni eligibile pentru tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4), (5) sau (6) din prezentul regulament sau prin obligațiunile garantate în sensul definiției de la articolul 3 punctul 1 din Directiva (UE) 2019/2162. Instituțiile pot excepta intrările provenite din credite promoționale de tip «pass-through» acordate de instituție. Cu condiția aprobării prealabile a autorității competente responsabile de supravegherea pe bază individuală, instituția poate excepta total sau parțial intrările în situația în care furnizorul de lichidități este o instituție-mamă sau o firmă de investiții-filială a instituției sau o firmă de investiții-mamă sau o firmă de investiții-filială ori o altă filială a aceleiași instituții-mamă sau firme de investiții-mamă sau are legături cu instituția astfel cum se prevede la articolul 22 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE.”

4. La articolul 427 alineatul (1) litera (b), punctul (x) se înlocuiește cu următorul text:

„(x) datoriile rezultate din titluri emise care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5) din prezentul regulament sau din obligațiuni garantate în sensul definiției de la articolul 3 punctul 1 din Directiva (UE) 2019/2162;”.

5. La articolul 428 alineatul (1) litera (h), punctul (iii) se înlocuiește cu următorul text:

„(iii) finanțate în mod echivalent printr-o finanțare de tip «pass-through» prin obligațiuni care sunt eligibile pentru tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5) din prezentul regulament sau prin obligațiuni garantate de tipul celor menționate la articolul 3 punctul 1 din Directiva (UE) 2019/2162;”.

6. Articolul 496 se elimină.

7. La punctul 6 din Anexa III, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) sunt obligațiuni garantate în sensul definiției de la articolul 3 punctul 1 din Directiva (UE) 2019/2162, cu excepția celor menționate la litera (b) de la prezentul punct.”

Articolul 2

Intrarea în vigoare și aplicarea

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 8 iulie 2022.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 27 noiembrie 2019.

Pentru Parlamentul European
Președintele
D. M. SASSOLI

Pentru Consiliu
Președintele
T. TUPPURAINEN